

ԱՂԲՅՈՒ ՐԸ

Սարի լանջին, ժայռի տակ,
Ջուր էր խում սառնորակ
Ու ցրվելով խոտերում
Իգուր ճահիճ էր դառնում:

Նրա առջև մի խոր գուշ
Շինեց հովիվն ու անուշ
Խաղ ասելով նա տարավ
Ջրեց հոտը իր ծարավ:

Պախրեն անցավ էն սարից
Շոգից հանած չոր լեզուն.
Կուշտ-կուշտ խմեց աղ յուրից,
Ապա նայեց աստղծուն:

Անցվորն եկավ տոթակեզ,
Սառն աղ յուրին որ հասավ,
Գլխարկն առավ ու չոքեց
Խմեց, սիրտը հովացավ:

Ու տվավ իր օրհնանքը
Անցվոր մարդը էն արի.
Քո շինողի օր-կյանքը
Ջրի նման երկարիե:

